Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 21. januarja 2021*

„Pritožba – Dostop do dokumentov institucij Evropske unije – Uredba (ES) št. 1049/2001 – Člen 10 – Zavrnitev dostopa – Tožba, vložena pri Splošnem sodišču Evropske unije zoper sklep Evropskega parlamenta o zavrnitvi dostopa do dokumenta – Razkritje dokumenta z dodanimi opombami s strani tretje osebe po vložitvi tožbe – Ustavitev postopka, ki jo je izreklo Splošno sodišče zaradi izgube pravnega interesa – Napačna uporaba prava“

V zadevi C-761/18 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 3. decembra 2018,

Päivi Leino-Sandberg, stanujoča v Helsinkih (Finska), ki jo zastopajo O. W. Brouwer in B. A. Verheijen, advocaten, in S. Schubert, Rechtsanwalt,

pritožnica,

ob intervenciji

Republike Finske, ki jo zastopa M. Pere, agentka,

Kraljevina Švedska, ki so jo sprva zastopale A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg in H. Eklinder, nato C. Meyer-Seitz, H. Shev in H. Eklinder, agentke,

intervenientki v pritožbenem postopku,

druga stranka v postopku je

Evropski parlament, ki ga zastopajo C. Burgos, I. Anagnostopoulou in L. Vétillard, agentke,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos in I. Jarukaitis (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: angleščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 16. julija 2020

izreka naslednjo

Sodbo

1 Päivi Leino-Sandberg s pritožbo predlaga razveljavitev sklepa Splošnega sodišča Evropske unije z dne 20. septembra 2018, Leino-Sandberg/Parlament (T-421/17, neobjavljen, EU:T:2018:628; v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je to odločilo, da se ustavi postopek v zvezi z njeno tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Evropskega parlamenta A(2016) 15112 z dne 3. aprila 2017 (v nadaljevanju: sporni sklep), s katerim ji je bil zavrnjen dostop do Sklepa Parlamenta A(2015) 4931 z dne 8. julija 2015, ki je bil naslovljen na Emilia De Capitanija.

Dejansko stanje

2 Pritožnica, profesorica mednarodnega in evropskega prava na University of Eastern Finland (univerza za vzhodno Finsko), je Parlamentu v okviru dveh raziskovalnih projektov v zvezi s preglednostjo v trialogih vložila prošnjo za dostop do dokumentov te institucije. V tem okviru je posebej zaprosila za dostop do Sklepa Evropskega parlamenta A(2015) 4931 z dne 8. julija 2015, s katerim je bil E. De Capitaniju zavrnjen celovit dostop do dokumentov LIBE-2013-0091-02 in LIBE-2013-0091-03 (v nadaljevanju: Sklep A(2015) 4931 ali zahtevani dokument). Parlament je s tem sklepom E. De Capitaniju v bistvu zavrnil dostop do četrtega stolpca dveh razpredelnic, nastalih v okviru takrat potekajočih trialogov.

3 E. De Capitani je zoper navedeni sklep vložil ničnostno tožbo, ki jo je sodno tajništvo Splošnega sodišča 18. septembra 2015 vpisalo pod opravilno številko T-540/15. E. De Capitani je medtem omogočil javni dostop do dokumenta tako, da ga je naložil v spletnem dnevniku (v nadaljevanju: sporni dokument).

4 Parlament je s spornim sklepom pritožnici zavrnil dostop do zahtevanega dokumenta z obrazložitvijo, da ta sklep njegov naslovnik izpodbija pred Splošnim sodiščem in da bi glede na to, da je sodni postopek še v teku, razkritje tega dokumenta oslabilo varstvo sodnih postopkov, ki je določeno v členu 4(2), druga alinea, Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331).

5 Splošno sodišče je s sodbo z dne 22. marca 2018, De Capitani/Parlament (T-540/15, EU:T:2018:167), Sklep A(2015) 4931 razglasilo za ničen.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijani sklep

6 Pritožnica je 6. julija 2017 v tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa. Republika Finska in Kraljevina Švedska sta predlagali intervencijo v podporo predlogom pritožnice.

7 Splošno sodišče je 14. novembra 2017 z ukrepom procesnega vodstva, sprejetim na podlagi člena 89 svojega poslovnika, med drugim pritožnico vprašalo, ali meni, da je bilo njeni prošnji za dostop zadoščeno, ker ji je omogočen vpogled v sporni dokument na spletu. Parlament je 27. marca 2018 z ločenim aktom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na podlagi člena 130(2) tega poslovnika, vložil predlog za ustavitev postopka.

8 Pritožnica je 20. aprila 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila stališče glede predloga za ustavitev postopka in Splošnemu sodišču predlagala, naj ta predlog zavrne.

9 Splošno sodišče je z izpodbijanim sklepom razsodilo, da se postopek s tožbo pritožnice ustavi, ker je navedena tožba po razkritju spornega dokumenta na spletu postala brezpredmetna. Splošno sodišče je izključilo uporabo sodne prakse, v skladu s katero tožeča stranka lahko ohrani interes za predlaganje razglasitve ničnosti akta institucije Unije, da bi se tako preprečila ponovitev domnevne nezakonitosti iz zadevnega akta v prihodnosti. Po mnenju Splošnega sodišča je šlo pri zavrnitvi Parlamenta za enkraten in *ad hoc* dogodek.

Predlogi strank pred Sodiščem

10 Pritožnica s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razveljavi;

– dokončno odloči v sporu;

– Parlamentu naloži plačilo stroškov in

– intervenientkama naloži, naj nosita svoje stroške.

11 Republika Finska Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razveljavi in

– zadevo vrne Splošnemu sodišču v razsojanje.

12 Kraljevina Švedska Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razveljavi in

– o zadevi dokončno odloči.

13 Parlament Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne in

– pritožnici naloži plačilo stroškov.

Pritožba

14 Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja dva pritožbena razloga. S prvim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je ugotovilo, da je tožba postala brezpredmetna in da je treba postopek ustaviti. Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je razsodilo, da je to, da je tretja oseba objavila sporni dokument, povzročilo izgubo njenega pravnega interesa.

Prvi pritožbeni razlog

Trditve strank

15 Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom, ki vsebuje dva očitka, v bistvu trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da je za to, ker je sporni dokument na spletu objavil njegov naslovnik, tožba na prvi stopnji postala brezpredmetna, napačno uporabilo pravo.

16 Pritožnica trdi, prvič, da je Splošno sodišče kršilo načelo, ki izhaja iz sodbe z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660), v skladu s katerim spor ohrani svoj predmet, če institucija, ki je prvotno zavrnila dostop do teh dokumentov, kljub objavi zaprošenih dokumentov svoje odločitve ne umakne. V obravnavani zadevi pa naj Parlament ne bi umaknil spornega sklepa.

17 Drugič, pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je uporabilo prestrogo in napačno merilo s tem, da se je omejilo na preučitev, ali bi lahko „povsem zakonito“ uporabila sporni dokument, potem ko je E. De Capitani ta dokument objavil v svojem spletnem dnevniku. Pritožnica namreč ob tem, da je E. De Capitani sam navedel, da je objavljena različica zahtevanega dokumenta „različica z njegovimi poudarki in zapiski“, poudarja, da mora zaradi svojega statusa raziskovalke, ki jo zavezuje k spoštovanju univerzitetnih standardov kakovosti, objektivnosti in etike, uporabiti le informacije, pridobljene iz verodostojnih virov. Poleg tega naj iz cilja Uredbe št. 1049/2001 ne bi izhajalo, da je treba to uredbo razlagati tako, da lahko to, da tretja oseba objavi dokument, nadomesti javni dostop, ki ga zadevna institucija odobri na podlagi te uredbe.

18 Finska in švedska vlada podpirata trditve pritožnice in menita, da tožba ni postala brezpredmetna.

19 Natančneje, finska vlada navaja, da Sodišče, kolikor ji je znano, ni nikoli štelo, da je to, da tretja oseba razkrije dokument, upoštevno za presojo, ali je interes tožeče stranke ohranjen v zadevi, ki se nanaša na uporabo Uredbe št. 1049/2001. Ta vlada poleg tega trdi, da se položaji, obravnavani v zadevah, v katerih je bil izdan sklep Weber/Komisija (T-290/05, neobjavljen, EU:T:2006:381) ter sodbi z dne 3. oktobra 2012 Jurašinović/Svet (T-63/10, EU:T:2012:516), in z dne 15. oktobra 2013 European Dynamics Belgium in drugi/EMA (T-638/11, neobjavljena, EU:T:2013:530), na katere se je sklicevalo Splošno sodišče v točki 27 izpodbijanega sklepa, razlikujejo od položaja v obravnavani zadevi.

20 Parlament pa predlaga zavrnitev prvega pritožbenega razloga.

21 Parlament po eni strani poudarja, da je dejansko stanje v tej zadevi drugačno od tistega, na podlagi katerega je bila izdana sodba z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660), in da razlogovanja Sodišča v tisti zadevi ni mogoče prenesti na to zadevo. Edina skupna točka navedene sodbe in te sodbe naj bi bila v tem, da zadevna institucija ni umaknila spornega sklepa.

22 Po drugi strani Parlament trdi, da trditev v zvezi s standardi kakovosti in nemožnostjo univerzitetnega raziskovalca, da bi se zanesel na spletna iskanja, ni bila navedena pred Splošnim sodiščem. Šlo naj bi torej za nov razlog, s katerim se razširja predmet spora in ki bi ga bilo treba zato zavreči kot nedopustnega.

23 Poleg tega Parlament opozarja, da Splošno sodišče ni ugotovilo, da bi lahko to, da je E. De Capitani objavil sporni dokument, veljavno nadomestilo javni dostop, niti tega ni preučilo, temveč je zgolj presojalo, ali ga je pritožnica lahko popolnoma zakonito uporabila za svoja univerzitetna dela.

24 Poleg tega Parlament v zvezi s trditvijo finske vlade, da pritožnica ne more biti popolnoma prepričana o legitimnosti objave in uporabe spornega dokumenta, trdi, da pritožnica ni nikoli izrazila dvoma o tem, da je bil E. De Capitani, naslovnik zahtevanega dokumenta, oseba, ki je objavila sporni dokument. Parlament meni, da v zvezi s tem ni nobenega dvoma.

25 Nazadnje Parlament poudarja, da v nasprotju s trditvami finske vlade iz sodne prakse, navedene v izpodbijanem sklepu, izhaja, da je Splošno sodišče opredelilo splošno merilo, ko je razsodilo, da tožba za razglasitev ničnosti sklepa, s katerim je bil zavrnjen dostop do dokumentov, postane brezpredmetna, če je dostop do teh dokumentov omogočila tretja oseba, ker lahko namreč prosilec do navedenih dokumentov dostopa in jih uporablja enako zakonito, kot če bi jih pridobil na podlagi prošnje, vložene na podlagi Uredbe št. 1049/2001.

Presoja Sodišča

26 Pritožnica ob podpori finske in švedske vlade s prvim pritožbenim razlogom v bistvu trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da je tožba postala brezpredmetna. Na eni strani v prvem očitku trdi, da je tožba ohranila svoj predmet, ker Parlament ni umaknil spornega sklepa. Na drugi strani v drugem očitku trdi, da je Splošno sodišče uporabilo prestrogo in napačno merilo, ker se je omejilo na preizkus, ali bi lahko sporni dokument zakonito uporabila, potem ko ga je tretja oseba razkrila na spletu v različici z opombami in poudarki, čeprav naj bi ji to, da je univerzitetna raziskovalka, nalagalo, da uporabi le informacije, pridobljene iz verodostojnih virov.

27 V zvezi z ugovorom nedopustnosti, navedenim v točki 22 te sodbe, ki se nanaša na to, da drugi očitek ni bil naveden pred Splošnim sodiščem, je treba opozoriti, da bi v skladu s sodno prakso Sodišča, če bi stranka pred Sodiščem lahko prvič navajala razlog, ki ga ni uveljavljala pred Splošnim sodiščem, to pomenilo, da se ji dovoli, da Sodišču predloži zadevo, katere predmet je širši od tistega, o katerem je odločalo Splošno sodišče. Pristojnost Sodišča je v okviru odločanja o pritožbi načeloma omejena na preizkus presoje Splošnega sodišča glede razlogov, ki so bili navedeni pred njim. Vendar trditve, ki na prvi stopnji ni bila navedena, ni mogoče šteti za nov razlog, ki v pritožbi ni dopusten, če je le razširitev trditev, ki so bile navedene v okviru tožbenega razloga pred Splošnim sodiščem (sodba z dne 10. aprila 2014, Areva in drugi/Komisija, C-247/11 P in C-253/11 P, EU:C:2014:257, točki 113 in 114 ter navedena sodna praksa).

28 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je pritožnica v točki 3 stališča glede predloga za ustavitev postopka pred Splošnim sodiščem v bistvu trdila, da ni mogoče šteti, da je bil dokument predmet „objave“, če ga je posameznik razkril na spletu, saj tako razkritje ni primerljivo z dostopom, ki mu ga odobri institucija, ali s samo objavo te institucije.

29 Zato in čeprav pritožnica na prvi stopnji ni izrecno navedla, da ji status raziskovalke, na podlagi katerega je zavezana k spoštovanju univerzitetnih standardov kakovosti in objektivnosti, nalaga, da mora uporabiti le informacije, pridobljene iz verodostojnih virov, pomeni drugi očitek, ki se nanaša na to, da je Splošno sodišče uporabilo prestrogo in napačno merilo s tem, da se je oprlo na dejstvo, da bi pritožnica lahko zakonito uporabila sporni dokument po tem, ko ga je objavila tretja oseba, razširitev trditev, ki jih je navedla pred Splošnim sodiščem.

30 V teh okoliščinah je drugi očitek prvega pritožbenega razloga dopusten.

31 Glede utemeljenosti prvega pritožbenega razloga je treba navesti, da je Splošno sodišče v točki 27 izpodbijanega sklepa opozorilo na sodno prakso tega sodišča, v skladu s katero „je tožba za razglasitev ničnosti sklepa o zavrnitvi dostopa do dokumentov brezpredmetna, če so sporni dokumenti postali dostopni zaradi tretje osebe, prosilec pa lahko do njih dostopa in jih uporablja tako zakonito, kot če bi jih pridobil na podlagi svoje prošnje, vložene na podlagi Uredbe št. 1049/2001“. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 28 tega sklepa ugotovilo, da se ta sodna praksa v obravnavanem primeru še toliko bolj

uporablja, „ker je sam naslovnik omogočil dostop do celotne različice [spornega] dokumenta, tako da ni [bilo] nobenega dvoma, da ga je tožeča stranka lahko popolnoma zakonito uporabila za svoje univerzitetno delo“.

32 Opozoriti je treba, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pravni interes tožeče stranke glede predmeta tožbe obstajati ob njeni vložitvi, sicer ta ni dopustna. Predmet spora in pravni interes morata obstajati do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi, kar pomeni, da mora obstajati možnost, da ima lahko stranka, ki tožbo vloži, od izida te tožbe korist (glej sodbe z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, točka 61; z dne 23. novembra 2017, Bionorica in Diapharm/Komisija, C-596/15 P in C-597/15 P, EU:C:2017:886, točki 84 in 85; z dne 6. septembra 2018, Bank Mellat/Svet, C-430/16 P, EU:C:2018:668, točka 50, in z dne 17. oktobra 2019, Alcogroup in Alcodis/Komisija, C-403/18 P, EU:C:2019:870, točka 24).

33 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da čeprav je sporni dokument razkrila tretja oseba, Parlament spornega sklepa formalno ni umaknil, tako da je spor, v nasprotju s tem, kar je razsodilo Splošno sodišče, zlasti v točkah 27 in 28 izpodbijanega sklepa, ohranil predmet (glej v tem smislu sodbo z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, točka 45 in navedena sodna praksa).

34 Zato je treba za preizkus, ali bi Splošno sodišče moralo odločiti o utemeljenosti tožbe, v skladu s sodno prakso Sodišča, navedeno v točki 32 te sodbe, preučiti, ali se je pritožnica kljub temu razkritju še lahko sklicevala na pravni interes, kar pomeni, da je treba ugotoviti, ali je pritožnica z navedenim razkritjem v celoti dosegla cilje, ki jim je sledila s prošnjo za dostop do zadevnega dokumenta (glej v tem smislu sodbo z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, točka 47).

35 Najprej je treba poudariti, da čeprav je pravni interes – ki mora obstajati do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi – postopkovni pogoj, ki je neodvisen od materialnega prava, ki se uporabi ob preučitvi utemeljenosti tožbe, ga vseeno ni mogoče ločiti od tega materialnega prava, saj se obstoj pravnega interesa presoja glede na materialni predlog, ki je bil podan v vlogi, s katero se je postopek začel.

36 V zvezi s tem je treba opozoriti, da Uredba št. 1049/2001, kot je navedeno v njeni uvodni izjavi 1, odraža voljo zakonodajalca Unije, navedeno v členu 1, drugi odstavek, PEU, da se naredi nov korak v procesu oblikovanja vse tesnejše zveze med narodi Evrope, v kateri se odločitve sprejemajo čim bolj javno in v kar najtesnejši povezavi z državljani (sodba z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, točka 73 in navedena sodna praksa).

37 Ta temeljni cilj Unije je na eni strani izražen tudi v členu 15(1) PDEU, ki med drugim določa, da institucije, organi, uradi in agencije Unije pri svojem delu kar najbolj upoštevajo načelo javnosti delovanja – načelo, ki je potrjeno v členu 10(3) PEU in členu 298(1) PDEU – na drugi strani pa z določitvijo pravice dostopa do dokumentov v členu 42 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (sodba z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, točka 74 in navedena sodna praksa).

38 Tako je namen Uredbe št. 1049/2001, kot je navedeno v uvodni izjavi 4 in v členu 1 te uredbe, javnosti podeliti najširšo mogočo pravico dostopa do dokumentov institucij (sodba z dne 1. julija 2008, Švedska in Turco/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, EU:C:2008:374, točka 33).

39 Za ta namen člen 2 Uredbe št. 1049/2001 v odstavku 1 določa, da imajo „[v]si državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic […] pravico do dostopa do dokumentov institucij ob upoštevanju načel, pogojev in omejitev, določenih s to uredbo“, in v odstavku 4 dodaja, da so „[b]rez poseganja v člena 4 in 9 [te uredbe], […] dokumenti dostopni javnosti na pisno prošnjo ali neposredno v elektronski obliki ali prek registra“.

40 Ta uredba tako določa, prvič, načeloma pravico vsakogar do dostopa do dokumentov institucije, in drugič, obveznost institucije, da načeloma odobri dostop do svojih dokumentov.

41 V členu 4 navedene uredbe so taksativno naštete izjeme od pravice do dostopa do dokumentov institucij, na podlagi katerih lahko te zavrnejo dostop do dokumenta, in sicer zato, da se prepreči, da bi njegovo razkritje poseglo v interese, varovane s tem členom 4 (glej v tem smislu sodbo z dne 28. novembra 2013, Jurašinović/Svet, C-576/12 P, EU:C:2013:777, točka 44 in navedena sodna praksa).

42 Člen 10 iste uredbe, ki se nanaša na načine dostopa do dokumentov na podlagi prošnje, pa v odstavku 1 določa, da ima prosilec dostop do dokumentov, „da jih pregleda na kraju samem ali da dobi kopijo, vključno z elektronsko kopijo, kjer je ta na voljo, skladno s svojimi željami“.

43 Poleg tega je treba ugotoviti, da člen 10(2) Uredbe št. 1049/2001 določa, da „lahko institucija svojo obveznost odobritve dostopa do dokumentov izpolni tako, da prosilca obvesti, kako pride do želenega dokumenta“, vendar le „[č]e je institucija dokument že objavila in je prosilcu zlahka dostopen“.

44 Tako zadevna institucija s tem, da prosilca obvesti o tem, kako pride do želenega dokumenta, ki ga je že razkrila, izpolni svojo obveznost odobritve dostopa do tega dokumenta, kot če bi ga sama neposredno poslala prosilcu. Taka informacija je namreč bistvena predpostavka za potrditev izčrpnosti, celovitosti in zakonite uporabe zahtevanega dokumenta.

45 Nasprotno pa ni mogoče šteti, da je zadevna institucija izpolnila obveznost odobritve dostopa do dokumenta zgolj zato, ker je ta dokument razkrila tretja oseba in se je prosilec z njim seznanil.

46 V nasprotju s položajem, v katerem je zadevna institucija sama razkrila dokument, s čimer je prosilcu omogočila, da se z njim seznani in da ga uporablja zakonito, ob tem pa mu je bila zagotovljena izčrpnost in celovitost tega dokumenta, namreč dokumenta, ki ga razkrije tretja oseba, ni mogoče šteti za uradni dokument ali za dokument, ki izraža uradno stališče institucije, če ta institucija ni nedvoumno potrdila, da zbrani podatki dejansko prihajajo od nje in izražajo njeno uradno stališče.

47 Če bi bilo sprejeto stališče Parlamenta, ki ga je zavzelo Splošno sodišče, bi bila institucija oproščena svoje obveznosti odobritve dostopa do zahtevanega dokumenta, čeprav ne bi bil izpolnjen nobeden od pogojev, ki ji omogočajo, da se izogne tej obveznosti, in ki so določeni v Uredbi št. 1049/2001.

48 Zato v položaju, kot je ta v obravnavani zadevi, v katerem je pritožnica dobila dostop le do spornega dokumenta, ki ga je razkrila tretja oseba, in v katerem ji Parlament še naprej zavrača dostop do zahtevanega dokumenta, ni mogoče šteti, da je pritožnica dobila dostop do zadnjenavedenega dokumenta v smislu Uredbe št. 1049/2001, niti da je zato izgubila interes predlagati razglasitev ničnosti spornega sklepa zgolj zaradi tega razkritja. Nasprotno, v takem položaju pritožnica ohrani dejanski interes za pridobitev dostopa do verodostojne različice zahtevanega dokumenta v smislu člena 10(1) in (2) te uredbe, ki zagotavlja, da je ta institucija njegov avtor in da ta dokument izraža njeno uradno stališče.

49 Zato je Splošno sodišče v točkah 27 in 28 izpodbijanega sklepa s tem, da je razkritje dokumenta, ki ga opravi tretja oseba, enačilo z razkritjem zahtevanega dokumenta, ki ga opravi zadevna institucija, v smislu Uredbe št. 1049/2001 in s tem, da je v točki 37 tega sklepa ugotovilo, da je treba postopek v zvezi s tožbo pritožnice ustaviti, ker je pritožnica do dokumenta, potem ko ga je razkrila tretja oseba, lahko dostopila in ga uporabila enako zakonito, kot če bi ga prejela po ugoditvi prošnje, vložene na podlagi te uredbe, napačno uporabilo pravo.

50 Iz navedenega izhaja, da je treba prvemu pritožbenemu razlogu ugoditi in razveljaviti izpodbijani sklep, ne da bi bilo treba preučiti druge trditve tega pritožbenega razloga ali drugi pritožbeni razlog.

Tožba pred Splošnim sodiščem

51 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko Sodišče v primeru razveljavitve odločitve Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

52 Ker je Splošno sodišče v obravnavanem primeru ugodilo predlogu Parlamenta za ustavitev postopka, ne da bi preučilo utemeljenost tožbe pritožnice, Sodišče meni, da stanje postopka ne dovoljuje, da bi samo dokončno odločilo o zadevi. Zato je treba zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču.

Stroški

53 Ker se zadeva vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških pridrži.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. **Sklep Splošnega sodišča Evropske unije z dne 20. septembra 2018, Leino-Sandberg/Parlament (T-421/17, neobjavljen, EU:T:2018:628), se razveljavi.**

2. **Zadeva se vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske Unije.**

3. **Odločitev o stroških se pridrži.**

Podpisi